

Pivotal Performance

פרשת שמ"ה

LEVITICUS

PARASHAS SHEMINI

10 / 17 – 11 / 3

burned! — and he was wrathful with Elazar and Ithamar, Aaron's remaining sons, saying:
17 "Why did you not eat the sin-offering in a holy place, for it is most holy; and He gave it to you to gain forgiveness for the sin of the assembly and to atone for them before HASHEM? 18 Behold, its blood was not brought into the Sanctuary within; you should have eaten it in the Holy, as I had commanded!"

19 Aaron spoke to Moses: "Was it they who this day offered their sin-offering and their elevation-offering before HASHEM? Now that such things befell me — were I to eat this day's sin-offering, would HASHEM approve?"

20 Moses heard and he approved.

3

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע מֹשֶׁה — Now that such things befell me. Now that this tragedy has made me an *onen*, and therefore disqualified me from eating the sacrificial meat. . .

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע מֹשֶׁה — Would HASHEM approve? Would it have been proper for even me to eat the Rosh Chodesh offering? Surely HASHEM would not have approved!

20. וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע מֹשֶׁה — And he approved. As soon as Moses heard Aaron's reasoning, he conceded that Aaron was right. In a demonstration of the humility that was at the essence of his greatness, Moses did not attempt to defend his position. Instead, he admitted without embarrassment that God had instructed him only with regard to the specific offerings of the day, just as Aaron and his sons had assumed — but he had forgotten (Rashi, Zevachim 101a).

Feasts of Faith: R. Wolfson

4

POISED FOR PERFECTION

For seven days Moshe Rabbeinu erected and dismantled the Mishkan, officiating as the *Kohen Gadol*. Finally, the day of the inauguration arrived — the eighth day, Rosh Chodesh Nissan.

Aharon and his sons offered a series of *korbanos* which brought creation to its purpose — Hashem's *Shechinah* descended to dwell between the two *Keruvim* in the *Kodesh HaKodashim*.

But then, something went wrong. Nadav and Avihu offered an alien fire that Hashem had not commanded; their souls were consumed by a fire that went out from before Hashem, and the perfection of creation, so close at hand, slipped out of reach.¹⁴

BEHOLD, IT HAD BEEN BURNED!

Something else went wrong on that day, soon after the two righteous sons of Aharon passed away.

"Moshe inquired insistently about the he-goat [sin offering] of Rosh Chodesh, for behold, it had been burned! He became angry at Elazar and Isamar, the two surviving sons of Aharon, saying, 'Why didn't you eat the sin offering?'"

Due to Nadav and Avihu's passing, Aharon and his sons had the status of an *onen* — a person on the day his first-degree relative passes away and is buried — and were therefore forbidden to eat certain *korbanos*. However, they were obligated to eat all the special *korbanos* offered to inaugurate the Mishkan.

2 דָּרַשׁ — Inquired insistently [lit., inquire he inquired]. The doubled expression of inquiry implies that Moses had two questions: Why have you burned the Rosh Chodesh offering? And why have you eaten the other offerings? Your actions are contradictory (Rashi; Sifra as interpreted by Gur Aryeh).

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע מֹשֶׁה — And he was wrathful. Moses erred because he became angry (Vayikra Rabbah 13:1). Had it not been for his anger, he would have analyzed what happened and realized that the Kohanim had acted properly (Malbim).

The Torah does not omit the shortcomings of the greatest people, because we must learn from their errors just as we learn from their virtues. If the master of all prophets could err due to anger, then surely the rest of us must learn to control our passions.

עִלְאֵלָּהּ — With Elazar. Actually Moses' sharp criticism was meant for Aaron who was in charge of the service, but in deference to his older brother, he directed his words toward the sons (Rashi).

5 Aharon defended his sons to Moshe, explaining that an *onen* was forbidden to eat the sin offering of Rosh Chodesh because it is a recurring *korban*, not a one-time inaugural offering. Therefore, it had been burned.

Why was Moshe Rabbeinu so preoccupied with the fate of the sin offering of Rosh Chodesh? What is the purpose of this *korban* and what are the repercussions of it having been incompletely offered the first time?

26

6

NER UZIEL

Rashi explains that these were two different types of sacrifices: the meal offering was a special, one-time offering to mark the occasion of the inauguration of the Mishkan, and the sin offering was one of the regular offerings that are to be brought every Rosh Chodesh throughout the generations.

Aharon reasoned that Moshe's instructions to disregard the law that prohibits an *onen* to eat sacrifices applied only to one-time inaugural sacrifices, such as the meal offering — but not to sacrifices that are offered regularly, such as the Rosh Chodesh sin offering. This explains why, although Aharon and his sons ate of the meal offering, they did not eat of the sin offering. Upon hearing Aharon's explanation, Moshe admitted that when God had instructed him to disregard the prohibition, He referred specifically to the special inaugural offerings. Realizing this, Moshe "approved."

This interpretation gives rise to another question: How could Moshe — the greatest prophet who ever was or ever will be — have failed to perceive something Aharon regarded as self-evident? Rashi's explanation implies that Aharon was so certain that eating the sin offering in his state of mourning was prohibited that he did not deem it necessary even to consult with Moshe before burning it. In contrast, Moshe did not catch on to Aharon's logical assessment of what was required of him until Aharon explained it to him.

מעשי אבות

בפרשת שמיני (פ"י פסוק ט"ז-י"ח) נאמר — ואת שעיר החטאת דרש משה, והנה שרף, ויקצוף על אלעזר ועל איתמר בני אהרן הנותרים לאמר וכו'. וידבר אהרן אל משה וכו' וישמע משה וייטב בעיניו.

ועיין בובחים (ק"א ע"א) על הויכוח שהתנהל בין משה לאהרן מדוע לא אכלו אהרן ובניו את החטאת במקום הקודש, א"ל א"כ מדוע לא אכלתם כאשר צויתי באנינות יאכלוהו, אמר לו: משה, שמא לא שמעת אלא באנינות לילה. דאי ביום ק"ו ממעשר הקל ואמרה בו תורה (כי תבא) "לא אכלתי באוני ממנו", קודש חמור לא כש"כ. מיד "וישמע משה וייטב בעיניו" ועיי"ש מה הם הדינים היוצאים מפרשה זו.

ויש להבין מדוע משמיעה לנו התורה דינים אלו בדרך ספור מעשה, ולא בצורה מפורשת, ומדוע האריכה התורה בדרך סיפור מעשה.

ונראה לומר כי התורה חפצה לספר לנו את המשא והמתן של שני גדולי עולם, משה ואהרן, ואת דרך ויכוחם, בבחינת "שימוש תלמידי חכמים" כך שמלבד ההלכות הנלמדות מפרשה זו רצתה התורה להודיענו עניני דרך ארץ ומילי דעלמא המתלוים להלכות כדי שנלמד מהם אורחות חיים.

כמו שמצאנו על גדולי עולם שהסתגרו לשיחה ביחידות. ונמצאו מן התלמידים שהתגבשו להאזין לשיחתם, כדי לדעת וללמוד איך גדולים אלו נושאים ונותנים בדבר.

וזה שיש ללמוד מפרשה זו, בפסוק ט"ז נאמר "ויקצוף על אלעזר ועל איתמר" וגו' ופירש רש"י, "בשביל כבודו של אהרן הפך פניו כנגד הבנים וכעס".

ובפסוק י"ט — "וידבר אהרן אל משה" וגו' ופירש רש"י "אפשר

משה קצף על אלעזר ואיתמר, ואהרן מדבר? הא ידעת שלא היתה אלא מדרך כבוד אמרו אינו בדין שיהא אבינו יושב ואנו מדברים לפניו ואינו בדין שיהא תלמיד משיב את רבו" וכו'.

ושם "ואכלתי חטאת היום הייטב בעיני ה'" "וישמע משה וייטב בעיניו" התנהגותם היתה כאילו הם עומדים תמיד לפני המלך, וכל מעשה ומעשה נשקל האם הוא "ייטב בעיני ה'"? הם הרגישו באמונתם החושית שהם תמיד בבחינת "שויתי ה' לנגדי תמיד", ולכן "וישמע משה וייטב בעיניו" (שם פסוק כ') ופירש רש"י "הודה ולא בוש לומר לא שמעתי" אם הדבר הוא בבחינת "וייטב בעיני ה'" הרי הוא "וייטב בעיני משה". שכל מעשיו היו אך ורק לשם שמים.

כל אלו הם דברי דרך ארץ ומדות טובות ויראת שמים שיש ללמוד מתוך הויכוח שבין משה לאהרן למען נדע אורחות חיים, ועל ידם נוכל להידבק למקום.

8 בן מלך על התורה ר' אברהם (23)

ביארו חז"ל כמובא ברש"י, שמשם רבינו סבר כי כל שלושת השעירים שהקריבו ביום זה — שעיר עזים, שעיר נחשון ושעיר ראש חודש — רשאים לאוכלם היום באנינות, אבל אהרן הכהן חילק בין קדשי שעה לקדשי דורות, וסבר כי ההיתר הלוה נאמר רק כלפי שני

השעירים שהם קדשי שעה [לצורך המילואים והקמת המשכן], אבל השעיר שהוא לדורות [שעיר ראש חודש], אין לו לאוכלם באנינות. ועל חילוק זה נאמר להלן (פסוק כ) "וישמע משה וייטב בעיניו".

ומה שלא עמד משה רבינו על חילוק זה, משום שסבר שאין לחלק בציווי זה בין קדשי שעה לקדשי דורות, ועל זה גופא היה הויכוח בין משה לאהרן. ויעויין באור החיים (פסוק טז) שכתב, כי באמת אף משג הסתפק בעצמו בדבר, ולא החליט בדעתו. והטעם שקצף עליהם, מפני שהכריעו מדעתם בדבר שאפילו הוא עדיין לא ידע כיצד לצוות עליהם על פי דיבור ה'. ויש לעיין מה הם צדדי הספק לדון כאן, ומה היתה הכרעת אהרן שקיבלה את ההסכמה של משה.

והנראה, כי משה סבר שההיתר לאכול באנינות חל על כל הקרבנות הנקרבים בו ביום, לא שנא קדשי שעה או קדשי דורות. שכן כל עיקר הטעם שאין להם היום הלכות 'אונן', מפני שאנינותם

היא על מיתת בני אהרן, אשר כבר נאמר עליהם — "הוא אשר דיבר ה' לאמר בקרובי אקדש ועל פני כל העם אכבד" (פסוק ג), וכפי שהבאנו שם פירוש הרשב"ם בפשוטו של מקרא, שמצד כבוד רוממות תפקיד הכהונה והתייחדותם לשמש את קונם, אסור היה להם להראות אותות אבילות ואנינות.

10

נמצא אפוא, כי מה שלא היה להם דיני אונן, אין זה משום שעדיפה עבודת הקרבנות על דיני האבילות והאנינות, אלא כשם שכהן גדול לדורות אין האונן מחלל עבודתו, וזה מפני שבאמת אינו אונן כמו כהן הדיוט, שאכן האנינות מחללת ופוגמת את העבודה, אבל הכהן גדול אינו כן. שלגודל הפלגת מעמדו ודינו, אינו יוצא מן המקדש כי שם ביתו, ואין הוא שייך כלל לעולם שמבחוץ. ואכן בכך מתקדש שמו יתברך, כשרואים שאינו מתאונן וממשיך בעשיית העבודה.

ובפעם הזאת, לא רק הכהן גדול הותר לעבוד באנינות, אף בניו כהני ההדיוט היו כמוהו, כמו שביארנו לעיל (פסוק ו). מה גם באכילת הקרבנות, שהם אסור גם לכה"ג — כהן גדול מקריב אונן ואינו אוכל (יומא יג:), כי האכילה צריכה להיות בשמחה, וצער מיתת הקרובים פוגם בכל זאת בקדושת האכילה. אמנם כאן שמיתת בני אהרן גרמה והביאה את קדושת המשכן, ממילא אין כאן בחינת צער כלל, והותר להם אף לאכול באנינות. נואם חידוש הוא באכילה יותר מבעבודה, כי העבודה לפני ה' היא, אבל אכילה היא רק פרטי של הכהן שצריך לאכול חלקו מאיש ה

בשמחה ולא בצער אנינות. ואעפ"כ לא נהג כאן דין אונן.

מעשה זהו הטעם שלא סבר משה לחלק בין קדשי שעה לקדשי דורות, דכיון שבפועל אין להם חפצא של אנינות ואבילות, ואין כאן דיני ומציאות צער כלל, מה הפרש יש בין קרבן לקרבן, וכשם שהותר להם שעיר עזים ושעיר נחשון, הותר להם גם שעיר ר"ח אע"פ שאינו מקרבנות היום.

אמנם אהרן הכהן יצא לחדש, דגם מצב האנינות עצמו יכול להתחלק בין קרבן לקרבן, שרק כלפי הקרבן שבא בשביל המילואים, ביחס לזה אינו בגדר מצטער ומתאבל. כי הקרבן של חידוש המקדש דוחה ממנו את מצב האנינות, שכן המיתה הזו רק הוסיפה בקדושת המשכן והכהונה, וממילא לא יתכן שתתפס כצער כלפי קרבנות המילואים. אבל עדיין כלפי שעיר ר"ח מסתכלים במבט שונה, וכך חידש למשה סברא עמוקה לחלק בתוך היתר האנינות גופא, שאכתי תלוי כלפי איזה קרבן עסקינן. ועל ההעמקה הזו נאמר: 'וישמע משה וייטב בעיניו'.

12

ובאמרו, עצם הסברא לחלק בין קדשי שעה לקדשי דורות כבר היתה בדעתו של משה, אבל לא הכריע כן, כי סבור היה דראויה היא חביבות ושמחת המילואים לשכוח כל צער ואבל שיש. אבל אהרן דייק דרך כלפי המיתה שיש בה משום "בקרובי אקדש" היא אינה פוגמת לקרבנות של "מקדש" היינו קרבנות המילואים, אבל כשם שמיתה אחרת שאינה שייכת לקדושת המקדש, יתכן שהיה מקום

לנהוג בה בכל דיני אבילות, כך גם קרבן אחר שאינו מכלל קרבנות המילואים.

ונמצא כי "יידום אהרן" לא היה תיאור מציאות קיימת, אלא היתה זו דממה שיסודה ברוממות קדושת כהונתו ושגב קדושת המקדש, ואך קביעות התורה וההלכה היא אשר הדריכה אותו בכל הרגשותיו, והיא אשר השכיחה את אבילותו-אנינותו, ולדבר זה יש שיעור מדויק התלוי בסברא עד היכן מגיעה מניעת האבילות – ואהרן עצמו חידש שביחס לקרבן אחר לא יאנק דום על מיתה בניו.

כאן בפרשה זו בא הגילוי הראשון של 'תורה שבעל פה' מפי אהרן הכהן, שחילק מדעתו ומסברתו כי דברי משה בשם ה' נאמרו רק כלפי 'קדשי שעה', אבל כלפי 'קדשי דורות' הבין מעצמו שלא יחולו בו אותם הדינים שנאמרו למשה. כי אמנם עצם הדיבור של משה מפי ה' היה לאכול היום שעירי הקרבנות, ודיבור זה כולל לכאורה את כל הקרבנות שהוקדשו בו ביום, אבל אהרן חילק מדעתו את עצם הדיבור, והבין כי קדשי דורות אינם בכלל זה. ומשה אמר כנגדו 'לא שמעת' (רש"י), אך למעשה שמע את סברתו של אהרן וייטב בעיניו, וכלשון המדרש (ויק"ר יא, א): 'וישמע משה וייטב בעיניו' – הוציא כרוז לכל המחנה ואמר, אני טעיתי את ההלכה, ואהרן אחי בא ולימד לי'.

14

וזהו אשר מבואר בספרים, שאהרן הכהן הוא התחלת תורה שבעל פה, על דרך הנאמר עליו "והוא יהיה לך לפה" (שמות ד, טז), וכך היה דרכו תמיד, כמו שכתב הגר"א 'משה היה אומר ההלכה בסתימות, ואהרן מפרשה' (אבן שלמה יא, ה). 'מדת אהרן הכהן הוא קדושת תורה שבעל פה, כמו שנאמר (מלאכי ב, ו-ז) 'תורת אמת היתה בפיהו וגו' כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו' (רבי צדוק הכהן, פרי צדק לחנוכה אות ה). וכן אמר משה בברכתו לשבט לוי – "ויראו משפטך ליעקב ותורתך לישראל" (דברים לו, י), שיש כח מיוחד לכהנים להורות הוראה מדעתם ומפיהם, בבחינת תורה שבעל פה.

זכר אהרן הכהן להשיג מדעתו לכיון דעת ה' גם במה שלא שמע משה מפורש,

16

כי שלימות החיבור שיש בתורה בין לומדי התורה לתורה בעצמותה, מתבטאת ומתגלית בתורה שבעל פה. שהיא אינה כתורה שבכתב שיש בה בחינת 'אתערותא דלעילא', שהקב"ה מוסר את דברי תורתו לישראל על ידי נביאיו הנבחרים, ומפיהם אנו חיים, אלא שיש מהות נשגבה בתורה שהיא בבחינת 'אתערותא דלתתא', היינו שהחכם עצמו, בלבד ובתבונתו זוכה להשיג את חכמת התורה מדיליה, לא על ידי נביא המלמד מפי ה' את התורה לישראל, אלא שהאדם בעצמו מוציא לפועל את אובנתא דליביה, אחרי יגיעה בכל ישותו לקנות את דרכי חכמת התורה, וזכה מתוך כך להביא עצמו לידי מדרגה 'עצומה', שהוא עצמו סובר את התורה, ויכול לדרוש ולסלסל בה כפי חכמתו אשר חננה.

כפי שאכן יצאו אלפי הלכות מחודשות והמון דינים מחודשים, מליבם של חכמי התורה בכל דורות ישראל.

17

בשנבנה המשכן בלב ישראל זוכה לתושבע"פ

והנה כי כן, הקומה הזאת שיש בתורה דהיינו בחינת תורה שבעל פה, יסודה בכך שהאדם עצמו זוכה להיות משכן לשכינה, ומתוך כך נעשית דביקות רוממה בינו לבין נותן התורה, עד שסברתו היא סברת התורה, והיא עצמה גופה של תורה. ואכן מדרגה נשגבה זו נוסדה ביום שמחת לבו של הקב"ה, ביום בנין המשכן. או אז כשהשם יתברך עשה לו דירה בלב ישראל, נורתה אבן פינה להתגלות אור תורה שבעל פה בלב ישראל (עיין פרי צדק לחנוכה, אות יג).

כלומר, כל המצוות ששמע משה נאמרו לישראל ולכהנים כצורתם וכהוויתם, והם הם 'תורה שבכתב', בדיוק כפי ששמעם מפי ה'. אך אהרן החכים בתורה והשיג סברא והבנה שהיא בעצם בחינה של תורה שבע"פ, כענין שמצינו 'דברים שלא נגלו למשה נגלו לדרי עקיבא וחביריו' (במד"ר יט, ו).

ואם כן בפרשה זו נזכרת בתורה שבכתב סברא והבנה של תורה שבעל פה, מפי אהרן הכהן ובהסכמת משה רבינו וכבר הובאו למעלה דברי האור החיים (י, טז) כי גם משה הסתפק בדבר, ולא החליט בדעתו להתירו באכילה, ומה שקצף עליהם מפני שעשו 'הדבר מדעתם. ולפי זה אהרן הכריע במה שמשה רבינו הסתפק מה נכלל בגוף הדיבור שלו. וזהו 'הבחינה המיוחדת של תורה שבעל פה, שהחכם בתורה מכריע בין הספיקות, במקום שיש לפרש את הדיבור הנבואי עצמו לכאן ולכאן, ועל זה גדול כח החכמה להכריע הספיקות.

והנה התגלות זו של התחלת תורה שבע"פ היתה באחד בניסן ביום שהוקם בג המשכן, ויש לבאר שהדברים קשורים ושייכים אהרן, שמאחר שיש משכן והקב"ה שוכן בתוך בני ישראל, אזי יש כבר יכולת וכוח בלב, וגם ניתנה רשות, לסבור דברי התורה בבחינת תורה שבעל פה ולהכריע הלכה על פיה. ואכן בימך שלמה המלך שהיתה התרחבות בהתגלות זו, עד שנאמר עליו "חכם בני ישמע לבי" (משלי כז, יא), כי בבית עולמים הוקבעה השראת השכינה בישראל, וכתוצאה מכך

וְנִדְרָה לִבְרֹא עִם מַה שֶּׁבִּירָא רַבִּי אֶלְחֵן
וּסְמֵרְמֵן (בְּקוֹנְטֵרְס דְּבִרֵּי סוֹפְרִים א,
כ"ב) וְכֵן רַבִּי שִׁמְעוֹן שְׁקֵלֶס, דְּחֵכִי"נ קוֹדֵם
מִתָּן תּוֹרָה בְּזִמְנָן דְּחֵכִי לֹא זָרָה הִבְרִיעַ
עַל הַמְצוּת, לֹא הָיָה שִׁיךְ בְּכָלל הַמוֹשֵׁב
שֶׁל אִינוּ מְאוּרָה וְעוֹשֶׂה, שֶׁכֵּרִי לֹא נִיתַן
זְיוּיוֹ עַל דְּבַר זֶה אֲחִין כֵּן מְלִיאוֹת שֶׁל
מְאוּרָה כָּלָל, וְרַק לְאַחַר שֶׁנִּיתְּנָה הַתּוֹרָה
וְנִתְחַדְּשָׁה מְלִיאוֹת שֶׁל מְאוּרָה, אִזִּי שִׁיךְ
לומר שֶׁגַם אִשָּׁה הַפְּעוּרָה מִמֶּנָּה תּוֹכֵל
לְקִיּוּמָה מִדִּין אֵינָה מְאוּרָה וְעוֹשֶׂה, וְצִי"כ
ז"ל שֶׁעִנִּין קִוִּים הַמְצוּת שֶׁל הָאֲבוֹת ז"ל
שֶׁכֵּיו קוֹדֵם מִתָּן תּוֹרָה הָיָה מִטַּעַם אַחֵר
לְגַמְרִי, וְלֹא מִדִּין אִינוּ מְאוּרָה וְעוֹשֶׂה, אֲלֵא
מִטַּעַם שִׁדְּעוֹ וּבְצִינּוֹ הָאֲבוֹת אֵת רִנּוֹן
הַבּוֹרָא בָּזָה, שֶׁחָפֵץ הוּא צִעֲשׂוֹת אֵלּוֹ
הַמַּעֲשִׂים, גַּם מְצִי שִׁחֻל עֲלֵיהֶם שֶׁם
וְחֵלּוֹת מְאוּרָה, וְיִישַׁב רַבִּי אֶלְחֵן בָּזָה אֵף

21
ומעתה' נוכל לבאר אף כוונת הרמב"ן
כן, והיינו דקודם מתן תורה,
כל ענין קיום המלוות ה' רק עבור
תכליתו, דהיינו עשיית רצון ה', ותכלית
זו ציאר הרמב"ן היתה רק בראי ולא
בחי'ל. בחי'ל אין לו רצון כביכול בעשות
מעשים אלו. ורק לאחר מתן תורה
שנחדשה מלאכות של מלכות, יש ענין
בקיומם גם למי שאינו מלכות ועושה,
וענין זה קיים גם בחי'ל.

דחרי, בנוגע לעס איסור האכיל
באנינות סדר משה ללא הי
מקום לחלק בין קדשי שעה לקדשי דורות,
וכס שיש איסור בזה יש איסור בזה.
וכשהגיע אליו הבורא על קדשי שעה
שיאכלו באנינות, סדר משה שמאחר ומלך
הקדשים עמלן אסורין כן ליאכל באנינות,
ובתורו רק מכה ביום בתורת בורא
שעה, א"כ אין לחלק בין קדשי שעה
לקדשי דורות, וכס שבתורו קדשי שעה
ליאכל באנינות אף קדשי דורות בתורו.

ועל זה הגיע אהרן וטען שאה"י צנוע
* להלומדים שבדבר נדב, לזדק משב
רבינו צחצח, אבל חוץ מן האיסור
עלמם שאסרם תורה אכילת קדשים באימות,
קיימת עוד סברא של הטבע צטוי כי
ולמרות מה שט"פ דין היו לריכים קדשי
יום שמיני להיות כולם מותרים ליאכל

עוד יש להתבונן בעובדה זו של שְׁעִיר החטאת, שלפי דברי האוה"ח נמצא שבתחלה ידע משה את ההלכה שאונן אסור בקדשים, וכעס רק על שהורו דין זה בפניו, וכיון שכעס, בתוך כדי דיבור ממש נתעלמה ממנו ההלכה, ובא עליהם בטענה אחרת ששרפוהו שלא כדין. והדבר מפליא, שאף שחכמתו של הכועס מסתלקת ממנו, אבל איך ישכח מה שהיה יודע זה עתה.

וביארור הדברים הוא, דהנה ידוע שאין חכמת התורה כשאר חכמות, שהן אינן שייכות לאדם עצמו, ויכול האדם להיות מושחת שבמושחתים ויחד עם זאת להיות חכם גדול מאד בחכמות העולם, וכמו שמצינו בכמה מגדולי חכמי אומות העולם כידוע. ואילו חכמת התורה אינה כן, היא לא תשכון בגוף אשר אינו נקי ממידות רעות, ומשום שהיא שייכת לעצמותו של האדם. ובגמ' קידושין (לב ב) אמרו: "אמר רבא אין, תורה דיליה היא, דכתיב (תהלים א ב) ובתורתו יהגה יומם ולילה" ופרש"י: "כי אם בתורת ד' חפצו ובתורתו יהגה יומם ולילה - בתחילה היא נקראת תורת השם ומשלמדה וגבסה היא נקראת תורתו", ונראה שאין הרבותא בזה שהתורה יכולה להעשות תורה דיליה - "תורתו", אלא להיפך, התורה נשארת תורת ד', אלא שהאדם זוכה. שהוא עצמו נהפך להיות תורה, ולכן היא קרויה "תורתו". וממצא שאין התורה כשאר חכמות שהם השגות שהאדם משיג בשכלו, אלא התורה נעשית עצם מציאותו.

ומשום כן לא זו בלבד שמי שמידותיו פגומות אין בכחו לקנות את חכמת התורה, אלא שגם החכמה שיש לו כבר מסתלקת ממנו כיון שבא לכלל כעס, ואף החכמה שהיתה בו זה עתה, ומשום שכלי הקיבול לחכמת התורה הוא גוף טהור ממימות רעות, וכשנולדה באדם מידה כזו הרי בשעה זו חכמתו מסתלקת ממנו, ואין זה בתורת עונש, אלא שכך היא טבעה של מידה רעה שמברחת את החכמה.

שמיני

בקרנא
R. Birnbaum (24)

שוב י"ע בלשון אחרון בהשיבו אל משה
ואמר 'יביטע צעניו ה'.' דרשו און
חסור באכילת קדשים בק"ו ממעשר הקל,
כדאיחא צוצחים (שם). וביגע כאן גליווי
למשה רבינו על קדשי המלוואים להוילאן
מן הכלל שיאכלו באצנינות. ועטן אחרן
שאותו גליווי נאמר רק על קדשי שטח
ולא על קדשי דורות, ונשארו קדשי דורות
בתוך הכלל הישן שאון חסור באכילתן.
וא"כ י"ע מדוע אמר אחרן רק הייטצ
צעניו ה', האם צעניו להשטן על סברות
ולומר שאולי לא ימלא הדבר חן צעניו
ה', במקום שיש איסור מפורש. הגע
ענאך, אין עווענים לאדם שלא יאכל נבילה
משום שלא ייטע הדבר צעניו ה', רק
מגלים לו הלאו המפורש שאוסר אותו.
ויא כאן כל טענת אחרן היחה שקדשי
דורות אחת כגולים באיסור אצנינות הישנה,
ואין מקום להכניס כאן סברות של הטענה

והנה ערס גשחיו לצאר הענין, לריך
* לדעת דבאמת יש סברה כזו של
העצב צעיו ה', ושראון ה' יכול לקבוע
את ההלכה.

דַּהֲנָה כֶּתֶב הַרְמָזִין (בראשית כ"ז, ה')
דַּעֲרָפ־שְׁקִימוּ הַאֲבוֹת אֶת הַחֹרֶב
כֹּלֵה עַד שֶׁלֹּא נִתְּנָה בְּחֹרֶת אִינֶם מְנוּיִם
וְעוֹשִׂים, שְׁמִירָתָם אֶחָד הֵיחָד בְּאַרְץ

25

R. Munk (37)

And yet the wording of this verse does not seem to deal directly with the halachic points of Aaron's defense. Rather, it seems more like an expression of his feelings on that fateful day. R' Shmuel Dovid Luzzatto interprets his words as follows: *Was it not on this very day that they brought their sin-offerings? My sons and I have brought our sin-offerings and elevation-offerings to be forgiven for our sins. And yet, see what has happened to me — two of my sons are dead. If that is the outcome, then we have not been forgiven by God. And yet you say eating the sin-offering of Rosh Chodesh is intended to bring forgiveness for the sins of the people (v. 17). How can we possibly obtain forgiveness for them when we ourselves have fallen out of favor with Hashem? And had we eaten the sacrifice, flattering ourselves into thinking we were still in favor, would that have appeared pleasing in the eyes of God? Would it not have aroused His anger*

much more for showing such conceit?

According to that explanation, Aaron, feeling he was in disfavor before Hashem, did not dare to eat the sin-offering of Rosh Chodesh to obtain forgiveness for the people. [The other two sacrifices were not meant for that purpose, as Rashi explains to v. 17.]

However, in a way it is difficult to believe that a troubled conscience or feelings of disgrace could have induced Aaron to avoid fulfilling his holy duties. Accordingly, Rashbam makes no reference to those feelings, but follows a different line of reasoning. Aaron argued: Why did you grow angry at my sons? Today a great misfortune happened to us in the midst of the great honor of bringing our inaugural sacrifices. How could we eat a sin-offering of the utmost holiness [קֹדֶשׁ קְדִישִׁים] on this very day when our joy was shaken and shattered? In this view, Aaron repressed his pain and held himself back from crying out in anguish but knew that he would be unable to eat the sin-offering in joy and tranquility as required.

באר החיים בספר זה שפר

ל' כ' צ"ח

החיים בעת הטחינה, ואין נשאר אצלן מאומה מכל המשא הכבד הזה, ואל יטעה אדם לחשוב כי בודאי אין הכוונה אליו שהרי איש פשוט הוא ואינו מבין בסודות ובכוונות המצוה, זה אינו, כי על כל אחד לכוון לפי דעתו והשגתו, וכלשון המאירי שם "וכן הענין לבני ההמון, אשר לא ישיגו אל זאת המעלה להתבונן בענין המצוה, ובמה שראוי להימשך ממנה, שהם עם מיעוט שכלם ראוי להם להתעורר בעשותם המצוה להיות כגונתן בה דרך כלל קיום גזירה מוטלת עליו מאת ה'."

ועשית הדבר לכבודו יתברך, ולכוונת עשיית המצוה. והאריך בזה בחיובו

27a

220 AGGADAH

R. Bernstein

The program of mitzvos is not just a group of actions which are of spiritual benefit to us; it is also part of our relationship with Hashem. Every mitzvah is a response to Hashem's will, and serves to connect us to Him.¹⁸ These two aspects of mitzvos are reflected in the words of the bracha which we recite prior to fulfilling mitzvos, "אשר קדשנו במצוותיו" — *Who sanctified us with His mitzvos*, which refers to the spiritual benefit

that exists within a mitzvah, "and commanded us," referring to the aspect of our relationship with Hashem as the One who commanded us.¹⁹

27-b-

desirable to do more than one thing at once, especially with regard to mitzvos. The full value of a mitzvah is attained when it receives one hundred percent of a person's focus and attention. A mitzvah is not just a task to be performed, it is a moment to be experienced, and as soon as

באנינות, בודאי אין הקצ"ה חפץ בזה, וברצונו שלא יאכלו באנינות [אולי טעם בדבר הוא משום שקדשים לריבים להיות גאכלים צמאז של שמחה]. וא"כ דייק מה שכתירב תורה לכדיה, ואין אנו רשאים ללמוד קדשי דורות מקדשי שנה.

והרי גם משה ידע את חשבון אכרון, ואטע"כ סדר שאין צדק סדרה זו לשנות בהלכה, ומאחר שמהלך ההלכה אין מקום לחלק בין קדשי שנה לקדשי דורות, מהיות ותלוי הכיתר בכיום ולא בהקדש, אין לנו לאסרו מלך מה שמסתבר לן שלא יעצ הדבר צעיו ה' אכן

אכרון פליג ע"ז וטען שסדרת העצב צעיו ה' לריק להפך ג"כ את מהלך עשיית הדורות, ואם קיימת סדרה לומר שלא יעצ הדבר צעיו ה', אין לנו לדמות קדשים לקדשים ולילף בהלכה כנגד זה הריש, ובשמוע משה חשבון זכ מפי אכרון, לא בוש וקיצל בסדרה ממנו, וכודק לו שמאחר שלא שמת הכיתר מפורש על קדשי דורות שיאכלו באנינות, לית לן למילף הכיתר מקדשי שנה, היות ולא יעצ הדבר צעיו ה'.

26

24

והנה יש עזרנו לימוד גדול להו"א מן, וביינו שגשג אדם לענין שיהי' לריק להפך ג"כ את מהלך עשיית הדורות, ואם קיימת סדרה לומר שלא יעצ הדבר צעיו ה', אין לנו לדמות קדשים לקדשים ולילף בהלכה כנגד זה הריש, ובשמוע משה חשבון זכ מפי אכרון, לא בוש וקיצל בסדרה ממנו, וכודק לו שמאחר שלא שמת הכיתר מפורש על קדשי דורות שיאכלו באנינות, לית לן למילף הכיתר מקדשי שנה, היות ולא יעצ הדבר צעיו ה'.

אדם דבר שצעיו נראה להיות "אויסגהאלטן" ע"פ דין ושכח אפילו עם כל הדקדוקים, ואין מקום לשום ציקור ופקפוק עליו. אכל לריק לחשוב ג"כ אם יעצ הדבר צעיו ה', וכ"א יענה לעזמו אם נכנס לרעיונו דיון מפעם לפעם אם הכו"ע שמה צדק שחור עושק אם לאו, אכל כמה צדק אם לא נכתב לכדיה נגד צמאז ברוח אין שייך לגשג אליהם עם טעם כלל.

28

FROM BARLEY TO WHEAT IN FORTY-NINE DAYS

Beginning from the second day of Pesach, we count the omer leading up to Shavuot. During Temple times, an offering of barley known as the *omer* was brought on the first day of the count, and a second offering known as the *shte halechem* was brought on Shavuot, which consisted of two loaves made of wheat flour. The commentators explain that barley is typically consumed by animals, whereas wheat is reserved for human consumption. The common understanding of this switch is that we begin

the count in an animal state and are looking to count upwards toward the giving of the Torah on Shavuot when we can graduate from being animals to people.

The problem is that it doesn't seem like we are doing that at all. Every day, we say how many days we are *לומר* (or *בומר*) — in the omer. Why do we mention the omer as part of the process of counting? Is the omer not the very thing we are looking to move away from? We should say *מזמר* — from the omer!

R' Shlomo Fisher¹⁵ explains that, in fact, we are not looking to move away from the omer, for there is an aspect of the animal state which we are specifically looking to preserve. A human connection may sometimes be calculated, reserved and distant. The devotion and loyalty that an animal has to its master are unconditional and all-embracing; an animal connection is primal and total.¹⁶ Our relationship with Hashem began on Pesach when we followed Him into the desert, without inhibition or calculation as to how we would survive the journey. It was a leap of faith, similar to the way an animal unquestionably follows its master, and it is recorded in the Prophets¹⁷ as "the kindness of our youth." As we move toward Mount Sinai and our relationship with Hashem becomes more intellectual, we do not wish to relinquish the primal existential connection; rather, we wish to build on it. Hence, we count the number of days "in" the omer, as we develop the emotional relationship for seven weeks before adding the intellectual element to it.

30 26 OLAM HAAVODAH

We understand that we are in this world for a purpose. What is that purpose? What is our overall mission? To sum it up in two words: *avodas Hashem*, the service of Hashem. This service entails a whole array of specific obligations: learning Torah, davening, and character development, to name a few. But how do all these obligations come together? Are the varied mitzvos separate and distinct obligations or are they somehow interconnected, thereby forming a complete picture?

The Ramchal and other *baalei mussar* teach that Yiddishkeit is not merely a shopping list of isolated items we need to check off; rather, there is an overarching goal that unites all the individual mitzvos. This goal is known as *kirvas Elokim*, closeness to God.

31

Judaism is more than a set of rules and regulations; it is a relationship, as the *pasuk* states: *וְאָנִי קָרִיב לָאֱלֹהִים לֵי טוֹב*, And I, closeness with God is my good (Tehillim 73:28). What we will explore, with Hashem's help, over the course of this *sefer* is how we can develop this precious relationship and how the various obligations of the Torah come together to help us achieve this goal.

• The Gemara (*Berachos* 57a) expounds the *pasuk* (*Shir HaShirim* 4:3): *כְּפֶלֶח הָרְמוֹן רִקְתָּךְ*, Your temple is like a slice of pomegranate, to mean: *שְׂאֵפְלֵי הָרִיקוֹנִים שְׂבֵדֵי מַלְאִים מְצוּת כְּרָמוֹן*, that even the empty ones among you [the Jewish people] are filled with mitzvos like a pomegranate.

~ This sounds like a paradox. How can people be considered "empty" and "filled" at the same time? Rav Dovid Povarsky explains (cited in *Bilvavi Mishkan Evneh*, p. 42) that the pomegranate is unique in that each seed rests in its own pocket. The "empty ones" perform many mitzvos, but they remain on a lesser level spiritually because their mitzvos are isolated from one another and not united in the overall mission of becoming closer to Hashem.

~ We need to become elevated people who connect our performance of all the mitzvos in order to fill ourselves with holiness and closeness to Hashem. Then we become "filled" with holiness and *kirvas Elokim*.

• A wondrous idea emerges here. We certainly can and should contemplate the pleasure of *Olam Haba* all the time, as long as we keep in mind what *Olam Haba* is and realize that the way to gain entrance is through focusing our efforts on closeness with Hashem. It is frightening to consider that a person can spend his life learning Torah and performing mitzvos while neglecting to work toward this goal of *kirvas Elokim*, thus handicapping himself from much potential growth and blocking himself from attaining his true purpose in this world.

This idea is not just esoteric and philosophical; it is most practical and instructive. For example, let's say a person picks up a drink and recites a *berachah*. He has been taught that it is important to concentrate on the words, as the *berachah* has greater impact when it is recited with *kavanah*. That's true — but it's so much deeper than that! This *berachah* is designed to connect him with Hashem and pave his path to *Olam Haba*, where he will connect with Hashem with no barriers. When a person internalizes this concept, he recites that *berachah* in a whole different way! He will say, slowly and intently: *Baruch atah Hashem Elokeinu Melech ha'olam shehakol nihiyeh bid'varo* — Blessed are You, Hashem, our God, King of the Universe, by Whose word everything exists.

~ No longer will the person be collecting "pomegranate seeds," tallying up credit for his long list of disparate good deeds. Now, he has a singular goal that unifies all his good thoughts and deeds:

kirvas Elokim. He no longer runs from one mitzvah to another, like a shopper making his way through the supermarket aisle; instead, he stops and puts heart and thought into his actions. He is living an *Olam Haba* existence here in this world, understanding that this world is a corridor mirroring the next.

Before we perform a mitzvah we say, "*Asher kideshanu b'mitzvosav* — Who sanctified us with His commandments," because the purpose of mitzvos is to sanctify us and elevate us. While the mitzvah act itself has holiness and power, our approach to the mitzvah, and the feelings and thoughts we bring to it, unquestionably amplify its spiritual power and energy. That's because the true purpose of the mitzvah is to bring us closer to Hashem, and in that sense a mechanical or mindless mitzvah act bears little comparison to a mitzvah performed with thought, feeling, and enthusiasm.

33

Ner Uziel • R. M. Milevsky (SF)

The Arizal explains that Moshe and Aharon were viewing the situation from two different planes of consciousness. Moshe realized that God had commanded the Jews to bring the monthly Rosh Chodesh sin offering in order to rectify the moon's "sin": in the first days of Creation, the moon demanded that God increase its size and make it the larger of the celestial bodies, since originally God had created the sun and the moon equal in size. God punished the moon for its insolence by diminishing its size and by causing it to wax and wane each month (*Chullin* 60a).

~ The sun and the moon symbolize the relationship that prevails between God and the Jewish people. Originally God intended for man to be His "partner" in Creation — Adam and Chavah were created as demi-

gods, who so powerfully reflected the spirituality emanating from the Creator that the two representations of divinity were hardly distinguishable. Nevertheless, there was a very basic distinction between God and Adam and Chavah — God was the Creator, and they were the created.

The serpent tricked man into believing that if he would but eat the fruit of the tree of knowledge of good and evil he would be invested with the power to create and would become greater even than God Himself. Man succumbed to this temptation, and, like the moon, he was punished for his defiance and lost much of his spiritual supremacy.

As Adam's spiritual successors it is the Jews who bear Adam's punishment. The Jews likewise bear the moon's punishment, for its "sin" that was comparable to Adam's. Waxing and waning their way through history, the Jewish people are constantly oscillating between two extremes: either tottering on the brink of annihilation or surging to magnificent heights of spiritual enlightenment.

* The Rosh Chodesh sin offering that we bring is in essence a prayer for the day when the moon — and the Jewish people — will no longer have to wax and wane. We pray for the day when both will return to their original glory.

With his superior level of prophecy, Moshe perceived that if Aharon and his sons had eaten of the flesh of this first Rosh Chodesh sin offering ever brought in the history of the Jewish people, then the sins, both of the moon and of Adam, would finally be rectified. Moshe was aware that the people had achieved a very high level of spirituality and that all the elements necessary to bring about a fundamental transformation of their spiritual status were in place.

Had Aharon acted on Moshe's injunction without employing his own sense of judgment the rectification of Adam's sin would have been achieved. Instead, Aharon subjected Moshe's instructions to the conventional rules of Torah logic, concluding that God desired of him something other than what Moshe actually meant to imply in his words. Aharon thus decided to burn the sin offering and not even to consider eating it.

~ When Moshe saw the sin offering — and along with it, a golden chance to achieve the redemption of mankind — going up in flames, his first response was one of anger toward Aharon. Aharon countered by citing the conventional rules of Torah logic. At this point, Moshe, realizing the futility of further argument, resigned himself to the harsh fate that lay in store for the Jewish People until the advent of the Messianic era.

35 Feasts of Faith - R. Wolkan (70)

A SIN OFFERING FOR HASHEM

Chazal see a hint to the purpose of this korban in the unusual wording the

~ Torah uses: 'לְהִטָּאת לָהּ' — "For a sin offering for Hashem."¹⁵

אָמַר ה'קב"ה: שְׂעִיר זֶה יִהְיֶה כְּפָרָה עַל שִׁמְעָתִי אֶת הַיָּדָה — Hashem said, let this he-goat be an atonement for My diminishing the moon."¹⁶

They elaborate:¹⁷

It is written, "And G-d made the two big luminaries,"¹⁸ and yet [immediately afterwards] it says, "the big luminary and the small luminary." [If they are both big, why is one later called small? Because] The moon said to HaKadosh Baruch Hu, "Ribbono shel Olam, two kings cannot share the same crown."

He said to her, "Go and make yourself small."

She said to Him, "Because I said something proper before You, I should make myself small?"

The dialogue between HaKadosh Baruch Hu and the Moon continued, with Hashem attempting to appease the Moon; however, "He saw that [the Moon] was still upset. HaKadosh Baruch Hu said, "Bring an atonement for Me that I diminished the moon."

* What could all of this possibly mean? What does it mean that Hashem made the moon small; what does it mean that Hashem considers it as if He sinned; and what does it mean that He requests we bring a sin offering on His behalf?

The Sun and the Moon as an Allegory

Hashem Himself is completely above our understanding and there is no way to describe Him at all. However, in relation to creation, He assumes the masculine gender. In this role, Hashem is referred to as the Sun,¹⁹ a generator and bestower of life-giving light.

Creation, on the other hand, is feminine vis-à-vis Hashem — a moon. We know of the moon as much smaller than the sun, as a heavenly body which cannot generate its own light. It can only reflect a small percentage of the sun's light, and continuously cycles from a full orb to a barely visible sliver. This makes sense to us, as we see our world as merely feebly reflecting a tiny bit of Hashem's light, and often, we are almost totally in the dark.

But the original plan called for a moon as big as the sun. Given our allegory, what does that mean?

37

Two Kings of Equal Stature

~ As mentioned above, Hashem assumes the role of "Sun," of masculine provider vis-à-vis creation. But Hashem's light also shines within creation. Hashem's light within creation is referred to as "Moon." Another term for the "Sun" aspect of G-dliness is HaKadosh Baruch Hu, or Kudsha Brich Hu; "Moon" is the Shechinah.

Originally, there was so much revelation of G-dliness within creation that it equaled the G-dliness which is above and bestows upon creation.

In every way — size, power, and strength — the Moon was as great as the Sun. And just as the Sun is a generator of light, so was the Moon. But there was a problem.

Problem with Two Equal Kings

We cannot know why Hashem, who is essentially unknowable, created a world, because we cannot grasp anything of His essence at all. However, according to the "Sun" aspect of G-dliness, our Sages tell us that His motivation was *chesed*, a desire to do good. Since the greatest good is an intimate bond of oneness with Hashem Himself, that is the goodness Hashem wants to give.²⁰

➔ However, in order for there to be a true bond, a true relationship, it has to be from a place of complete freedom of choice. We would have to choose to be in relationship with Hashem. For this, it had to appear as if there was a "space" where Hashem was absent, *chas v'shalom*; as if there was another option besides choosing Hashem.

But with the light of Hashem shining so brightly within creation — with the "Moon" being equal to the "Sun" — there was no other option. Hashem was the obvious and only choice.

The Moon noticed the problem: Two kings — an equal Sun and Moon — cannot share a crown. To share a crown means to be completely bonded as one in total unity from a place of true free will. If the light of G-dliness within creation is as bright as the light of G-dliness beyond creation, then Man, the consciousness of creation, will be forced by sheer reality to bond with Hashem. The relationship between the Sun, as symbolizing the creator, and the Moon, as symbolizing creation, will be lacking.

38 So, Make Yourself Small

The solution, Hashem told the Moon, is to make yourself small. If the Shechinah will cease to independently radiate G-dly light, but will only be able to reflect a very small part of it, there will be a night, a dark space where evil, i.e., the illusion of absence of Hashem, can prevail. From that dark place, where it won't be so obvious that there is only Hashem, Man will be able to choose.

~ The Moon answered: I should be made small?! If I'm small, there will be evil and Man will have to struggle and will, inevitably, often fail thereby requiring painful suffering as a rectification.

Hashem considered the Moon's complaint and responded: Bring a *korban* for me because I made the Moon small. Because I caused evil to exist, the Jewish People suffer and question: "Hashem, we know that everything You do is good, but You can do anything! Surely, You can figure out how to end the *galus* already!"

Therefore, Hashem considers Himself guilty, as it were, of violating the *mitzvah* of וְהִיָּיתָם נְקִיִּים, the obligation of appearing blameless in the eyes of people, and seeks a *korban chatas*.²¹ And those who cannot make sense of the chaos accuse: "Why was He silent?" Because G-dliness is so hidden, there are many who deny Hashem completely. Thus, Hashem also seeks the *korban chatas* as a rectification, as it were, for violating וְלִפְנֵי עַם לֹא תָתֵן חֶסֶד, of causing people to sin through heresy.²²

Making The Moon Big Again

And Hashem doesn't only bring a *korban*, He does *teshuvah*, as it were; He fixes that which He has damaged by constantly rectifying the diminishment of the moon. At every moment: וְחָשַׁב מִחֲשָׁבוֹת לְבָלְתִּי יוֹדֵחַ מִמֶּנּוּ נֶדַח — "He is thinking thoughts to ensure that no rejected soul remain excluded from holiness."²³ He is constantly bringing every *neshamah*, which contains a spark of the *Shechinah*, to its *tikkun*.

Silently, unnoticeable to all but the most discerning, the Moon is rising. Soon, with Mashiach: וְהָיָה אֹרֶחַ הַלְבֵנָה כְּאֹרֶחַ הַחֶמֶס — "The light of the Moon will be as great as the light of the Sun."²⁴ By struggling through the darkness, by choosing Hashem when it's very hard, we increase the light of the G-dliness until: מְלֵאכָה הָאָרֶץ דְּעָה אֶת ה' — "The world will be filled with the knowledge of Hashem."²⁵

Once again, there will be no option other than Hashem, but this time, it will be because we have made the choice. The Sun and Moon will unite in complete unity, lovingly sharing one crown.

48 WAS THE BURNING OF THE FIRST SIN OFFERING TRAGIC?

Yes, It Was Tragic

Moshe Rabbeinu was very concerned about the sin offering of Rosh Chodesh. He single-mindedly inquired whether it had been properly offered. Did the *Kohanim* eat of it?

The offering of a *korban* has multiple parts — the animal is slaughtered, its blood is sprinkled, some parts are burned on the altar, and others are eaten by the *Kohanim*. It is crucial that the *Kohanim* eat of the *korban* because that is what effects the atonement, as Chazal²⁶ teach, "The *Kohanim* eat and the owners (those who brought the *korban*) are atoned for."

Moshe Rabbeinu was eager for the sin offering of Rosh Chodesh to be eaten. He wanted Hashem to have an atonement, as it were, for having reduced the Moon. Immediately, then, the light of the Moon would become as great as the light of the Sun and the world would have reached the purpose for which it was created.

Moshe Rabbeinu thought that Aharon and his sons had certainly eaten of the sin offering of Rosh Chodesh. He thought that it was a one-time offering, as were the inaugural *korbanos*, because once the Moon would be rectified, there would be no need for this *korban* anymore.

Aharon explained: Yes, the world should have reached its *tikkun* today, but something went wrong, Nadav and Avihu sinned. No longer is the sin offering of Rosh Chodesh a one-time *korban*, but one that will have to be continuously offered each month for as long as the cycles of the waxing and waning of the moon will continue.²⁷

The world would not be rectified in a sudden burst of light; it would be slowly restored through continuous cycles of rising and falling, growing and shrinking, that would ultimately result in a complete and total healing.

דַּע יָדָה יֵשׁ לְדוֹמֵר כִּי מִטַּעַם זֶה נִכְנָסוּ נָדָב וַאֲבִיהוּ שְׁתוּיֵי יוֹ לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ, כִּי חָשַׁב שֶׁכֶּבֶר נִתְקַן חֲטֵא אָדָם הָרָאשׁוֹן וְאִם כֵּן כָּבֵר מוֹתֵר לַעֲשׂוֹת הַעֲבֻדָּה שְׁתוּי יוֹ.

נִמְצְיָנוּ לְמַדִּים מְכַל זֶה, שֶׁנֶּדָּב וַאֲבִיהוּ חָשְׁבוּ לַעֲשׂוֹת הַתִּיקוֹן שֶׁל חֲטֵא אָדָם הָרָאשׁוֹן, שֶׁהוּא הַתִּיקוֹן שֶׁל אַחֲרֵית הַיָּמִים שֶׁאֵז נִזְכָּה לְגֵאוּלָּה שְׁלִימָה, וְיֵשׁ לְהוֹסִיף כִּי הַיּוֹת שֶׁהָיָה זֶה בְּיוֹם שֶׁהוּקָם הַמִּשְׁכָּן, וְעִיקָר עֲשִׂיַּת הַמִּשְׁכָּן הָיָה כְּפָרָה עַל חֲטֵא הַעֲגֵל, לִכֵּן

43

No, It Was Not Tragic

We look back at that first day of the New Moon of that Nissan when the Mishkan was erected and feel the frustration of perfection slipping away, of the Moon being doomed to thousands of years of cycling in smallness.

On a simple level, it appears that the day of the erection of the Mishkan was destined to be the first day of a new, perfect world and because Nadav and Avihu failed in some way, the plans for the rectification of the Moon fell through.

But there is another way to view that day and the episode of the burnt sin offering of Rosh Chodesh.

After Nadav and Avihu passed away, Moshe Rabbeinu told Aharon that Hashem had already told him in advance: בְּקִרְבִּי אֶקְדֵּשׁ — "With my holy ones I shall be sanctified."²⁸ Nadav and Avihu were destined to be taken by the fire of Hashem. It was already in the plans of creation that this first of Nissan only be a stepping stone to perfection, not the final destination of history.

If Nadav and Avihu were destined to be taken by the fire of Hashem, the sin offering of Rosh Chodesh was destined to be offered incompletely the very first time it was brought.

Is there a positive way to view the fact that the first sin offering of Rosh Chodesh was destined to be incompletely offered?

Before passing away from this world, various *tzaddikim* have promised their students that when they would rise to heaven, they would leave no stone unturned, they would bring the *Geulah* right away. They would insist that Jewish suffering be put to an end, that the world achieve its *tikkun* immediately.

Invariably, each of these *tzaddikim* returned in a vision and admitted that they could do nothing. "In the lofty heavens where we are, there is no evil. What appears to be terrible suffering from your perspective is actually the greatest good if you see things from a higher view. We cannot daven for goodness to end."

"Only you, who are in a lower world and experience this goodness as suffering, can daven for a *yeshuah*. We cannot."

That first of Nissan, when the Mishkan was erected, was no ordinary day. Chazal list ten different "crowns" that day took;²⁹ the first "crown" is that it was a Sunday, the first day of creation.

That day was so lofty a moment in history, it touched the initial moment of creation when the Sun and the Moon were still two equals sharing one crown. It also touched the future, when the Moon will have been perfected and will once again share a crown with the Sun. On that day, there simply was no need for a sin offering to appease a diminished Moon because at that moment, the Moon was not diminished.

But it goes even deeper. The first, the beginning, the root, tells us the deepest truth; it reveals the essence. That the very first sin offering of Rosh Chodesh was burned tells us that at the essence of reality there is no diminishment of the Moon at all — Hashem doesn't need this *korban* at all! From the perspective of the loftier plains, what we experience as suffering and evil is really pure good.